



## Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE  
JULIANE KOKOTT,  
predstavljeni 19. januarja 2012<sup>1</sup>

**Zadeva C-337/09 P**

**Svet Evropske unije  
proti**

**Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd**

„Pritožba — Skupna trgovinska politika — Damping — Člen 2(7)(b) in (c) Uredbe (ES) št. 384/96 — Države brez tržnega gospodarstva — Status podjetij, ki delujejo v pogojih tržnega gospodarstva (‘status tržnega gospodarstva’) — Uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske“

### I – Uvod

1. Obravnavani protidampinški primer je odločilen za prihodnja trgovinska razmerja med Evropsko unijo in vrsto držav v gospodarskem vzponu, kot je Ljudska republika Kitajska, ki so trenutno v procesu prehoda iz planskega v tržno gospodarstvo, vendar se še uvrščajo v kategorijo „držav brez tržnega gospodarstva“.
2. Ugotoviti je treba, ali se lahko podjetja iz takih držav, ki jih nadzirajo državne institucije, v protidampinškem postopku sklicujejo na to, da delujejo v pogojih tržnega gospodarstva. Priznanje tega t. i. *položaja tržnega gospodarstva* povzroča, da so taka podjetja v primerjavi z drugimi proizvajalci v privilegiranem položaju: zanje se z odstopanjem od pravil, ki sicer veljajo za države brez tržnega gospodarstva, določajo individualne protidampinške dajatve na podlagi njihovih lastnih poslovnih rezultatov.
3. V obravnavanem primeru sta Evropska komisija in Svet Evropske unije v protidampinškem postopku o uvozu glifosata iz Ljudske republike Kitajske ugovarjala priznanju statusa tržnega gospodarstva proizvajalcu s sedežem v tej državi, natančneje družbi Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd (v nadaljevanju: Xinanchem). Navedeni instituciji sta to utemeljili z tem, da je družba Xinanchem pod državnim nadzorom. Dokumentov, ki jih je predložila družba Xinanchem, s katerimi je hotela dokazati, da je kljub prevladujočemu položaju države med njenimi delničarji tržno usmerjena, Komisija in Svet zaradi lastniške strukture podjetja nista upoštevala. Posledica tega je bila, da je Svet z Uredbo (ES) št. 1683/2004<sup>2</sup> (v nadaljevanju tudi: sporna uredba) za uvoz glifosata družbe Xinanchem določil, da se ne uporabi individualna protidampinška dajatev, temveč zgolj splošna protidampinška dajatev, izračunana za Ljudsko republiko Kitajsko.

<sup>1</sup> — Jezik izvirnika: nemščina.

<sup>2</sup> — Uredba Sveta (ES) št. 1683/2004 z dne 24. septembra 2004 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 303, str. 1).

4. Stranki sta pred Sodiščem v sporu predvsem glede tega, ali je za namene protidampinških ukrepov zgolj obstoj državnega nadzora nad družbo enako pomemben kot večje vmešavanje države pri sprejemanju odločitev glede cen, stroškov in vložkov, zaradi česar zadevnemu podjetju že od samega začetka ni mogoče priznati statusa tržnega gospodarstva. Poleg tega gre za vprašanje vloge pristojne kitajske trgovinske zbornice<sup>3</sup> v okviru žigosanja pogodb in preverjanja izvoznih cen.

5. V postopku na prvi stopnji Svet in Komisija s svojim razmeroma restriktivnim stališčem glede priznavanja statusa tržnega gospodarstva nista uspela. S sodbo z dne 17. junija 2009<sup>4</sup> (v nadaljevanju tudi: izpodbijana sodba) je Splošno sodišče ugodilo ničnostni tožbi družbe Xinanchem zoper Uredbo št. 1683/2004. To sodbo Svet ob podpori Komisije izpodbija z obravnavano pritožbo. Odločitev Sodišča o tej pritožbi bo pomenila usmeritev prihodnje upravne prakse Komisije in Sveta v protidampinških postopkih.

## II – Pravni okvir

6. Pravni okvir tega primera določa Uredba sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti<sup>5</sup> (v nadaljevanju tudi: osnovna uredba). V obravnavanem primeru se uporablja osnovna uredba, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1972/2002<sup>6</sup>.

7. V okviru „načel“ evropskega protidampinškega prava člen 1 osnovne uredbe med drugim določa:

„1. Protidumpinška dajatev se lahko uporabi za vsak dumpinški izdelek, čigar sprostitvev v prosti promet v Skupnosti povzroča škodo.

2. Izdelek šteje kot dampinški, če je njegova izvozna cena pri izvozu v Skupnost nižja kot primerljiva cena podobnega izdelka, ki se pojavlja v običajnem poteku trgovanja, uveljavljenim za državo izvoznico.

[...]“

8. Določitev protidampinške dajatve se izvede na podlagi primerjave med „izvozno ceno“ zadevnega izdelka in „normalno vrednostjo“ podobnega izdelka. Določitev normalne vrednosti, ki je osrednji problem protidampinškega prava, se izvede na podlagi člena 2, odstavki od 1 do 7, osnovne uredbe.

9. Člen 2(1) osnovne uredbe določa glavno metodo za določitev normalne vrednosti tako:

„Normalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici.“

10. Za uvoze iz držav brez tržnega gospodarstva<sup>7</sup> vsebuje člen 2(7) osnovne uredbe od leta 1998 posebno določbo, ki naj bi v različici, ki se uporablja v obravnavanem primeru, upoštevala zlasti spremenjene gospodarske razmere v Rusiji in Ljudski republiki Kitajski:<sup>8</sup>

3 — China Chamber of Commerce Metals, Minerals & Chemicals Importers and Exporters (kitajska gospodarska zbornica uvoznikov in izvoznikov kovin, rud in kemikalij).

4 — Sodba z dne 17. junija 2009 v zadevi Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group proti Svetu (T-498/04, ZOdl., str. II-1969).

5 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 45.

6 — Uredba Sveta (ES) št. 1972/2002 z dne 5. novembra 2002 o spremembah Uredbe (ES) št. 384/96 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 132).

7 — Skladno z opombo k členu 2(7)(a) osnovne uredbe spadajo sem: Albanija, Armenija, Azerbajdžan, Belorusija, Gruzija, Severna Koreja, Kirgizistan, Moldavija, Mongolija, Tadžikistan, Turkmenistan in Uzbekistan.

8 — Četrta in peta uvodna izjava Uredbe Sveta (ES) št. 905/98 z dne 27. aprila 1998 o spremembah Uredbe (ES) št. 384/96 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 111), s katero se je v osnovno uredbo prvič vključil člen 2(7)(b) in (c).

„7.

- (a) V primeru uvoza iz držav brez tržnega gospodarstva [...] se določi normalna vrednost na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom ali cene, ki velja pri izvozu iz te tretje države v druge države, vključno s Skupnostjo, ali, kjer to ni mogoče, na kateri koli drugi razumni osnovi, vključno s ceno, ki se je dejansko plačevala ali se plačuje v Skupnosti za podoben proizvod, po potrebi primerno prilagojeni, tako da vsebuje razumno profitno maržo.

[...]

- (b) Pri protidampinških preiskavah v zvezi z uvozom iz Ljudske republike Kitajske, Ukrajine, Vietnama, Kazahstana ter katere koli države, ki nima tržnega gospodarstva in je članica WTO na dan začetka preiskave, se normalna vrednost določi v skladu z odstavki od 1 do 6, če se na podlagi ustrezno utemeljenih zahtevkov enega ali več proizvajalcev, vključenih v preiskavo, in v skladu z merili in postopki, določenimi v pododstavku (c), pokaže, da za tega proizvajalca ali proizvajalce prevladujejo pogoji tržnega gospodarstva glede proizvodnje in prodaje zadevnega podobnega izdelka. Kadar ni tako, se uporabljajo pravila, določena v skladu s pododstavkom (a).
- (c) Zahtevek pod pododstavkom (b) mora biti vložen pisno in vsebovati zadostne dokaze, da proizvajalec deluje v pogojih tržnega gospodarstva, to je, če:

— se odločitve podjetij glede cen, stroškov in vložkov, vključno npr. s surovinami, stroški tehnologije in dela, obsegom proizvodnje, prodajo in vlaganji, sprejemajo kot odziv na tržne signale, ki odražajo ponudbo in povpraševanje, in brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi, stroški za glavne vložke pa v glavnem odražajo tržne vrednosti,[...]“

11. Poleg tega je treba opozoriti na člen 9(5) osnovne uredbe, ki v drugem pododstavku določa pogoje za t. i. individualno obravnavo podjetij iz držav brez tržnega gospodarstva:

„Kadar se uporablja člen 2(7)(a), se individualna dajatev določi za izvoznike, ki lahko na podlagi utemeljenih zahtev dokažejo, da:

[...]

- (c) je večina deležev v lasti zasebnikov. Državni uradniki, ki se pojavljajo v upravnem odboru ali na ključnih upravljaljskih položajih, morajo biti v manjšini ali pa je treba dokazati, da je podjetje kljub temu dovolj neodvisno od vmešavanja države;

[...]

- (e) se država ne vmešava toliko, da bi dovoljevala izogibanje ukrepom, če se individualnim izvoznikom dodelijo različne stopnje dajatve.“

12. V vmesnem času je začela veljati nova osnovna uredba, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti,<sup>9</sup> ki pa se za obravnavni primer še ne more uporabljati.<sup>10</sup>

9 — UL L 343, str. 51.

10 — Skladno z njenim členom 24 je Uredba št. 1225/2009 začela veljati šele 11. januarja 2010, torej več kot štiri leta po sprejemu v obravnavanem primeru spornih protidampinških ukrepov.

### III – Ozadje spora

13. Skladno z ugotovitvami Splošnega sodišča<sup>11</sup> se lahko ozadje obravnavnega spora povzame na ta način.

14. Xinanchem je družba kitajskega prava, s katere delnicami se trguje na borzi v Šanghaju. Glifosat je eden glavnih proizvodov, ki jih družba Xinanchem proizvaja in prodaja na kitajskem in svetovnem trgu. Gre za osnovni kemijski herbicid, ki ga množično uporabljajo kmetje po vsem svetu in ki je registriran v Evropski uniji.<sup>12</sup>

15. Na podlagi osnovne uredbe je Evropska unija v obdobju med februarjem 1998 in decembrom 2010 naložila protidampinške dajatve na uvoz glifosata iz Ljudske republike Kitajske v Evropsko unijo. V ta namen je Svet v okviru skupne trgovinske politike na predlog Komisije sprejel več zaporednih uredb s protidampinškimi ukrepi, med njimi v obravnavanem primeru sporno Uredbo št. 1683/2004 (v nadaljevanju tudi: sporna uredba)<sup>13</sup>.

16. V postopku sprejemanja zadnje uredbe je družba Xinanchem na podlagi člena 2(7)(b) osnovne uredbe zahtevala, da ji Komisija prizna status tržnega gospodarstva. V ta namen je družba Xinanchem Komisiji predložila izpolnjen, v ta namen predviden vprašalnik in odgovorila na več dopolnilnih zahtevkov Komisije po posredovanju. Vendar je Komisija odločila, da se družbi Xinanchem status tržnega gospodarstva ne prizna.

17. V uvodnih izjavah od 13 do 15 Uredbe št. 1683/2004 je v zvezi z zahtevkom za priznanje statusa tržnega gospodarstva, ki ga je predložila družba Xinanchem, navedeno:

„(13) Čeprav je bila večina delnic podjetja [Xinanchem] v lasti posameznikov, je bilo zaradi velike razpršenosti delnic, ki niso bile v državni lasti, in dejstva, da je daleč največji delež delnic v državni lasti, ugotovljeno, da je podjetje pod državnim nadzorom. Poleg tega so upravni odbor imenovali državni delničarji in večina članov odbora je državnih uradnikov ali uslužbencev podjetij v državni lasti. Zato je bilo zaključeno, da je podjetje pod znatnim državnim nadzorom in vplivom.

(14) Poleg tega je bilo ugotovljeno, da je vlada LRK dodelila Kitajski gospodarski zbornici uvoznikov in izvoznikov kovin, rud in kemikalij (KGZKRR) pravico do žigovanja pogodb in preverjanja izvoznih cen za carinjenje. Sistem je vseboval tudi vzpostavitev minimalne cene za izvoz glifosata in omogočal zbornici veto na izvoz, če se teh cen ni upoštevalo.

(15) Posledično je bila po posvetovanju s svetovalnim odborom sprejeta odločitev, da se Xinanchem ne [prizna status tržnega gospodarstva], ker podjetje ni ustrezalo kriterijem iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe.“

18. V zvezi s podrednim zahtevkom družbe Xinanchem za priznanje individualne obravnave, tj. za določitev individualne stopnje dampinga ob upoštevanju njenih izvoznih cen, uvodna izjava 17 Uredbe št. 1683/2004 določa:

„Pri tem je bilo ugotovljeno, da je Xinanchem podvržen precejšnjemu državnemu nadzoru pri postavljanju izvoznih cen za zadevni izdelek, kar pojasnjuje uvodna izjava (14) zgoraj. [...]“

11 — Glej zlasti točke od 4 do 10 in od 12 do 15 izpodbijane sodbe.

12 — Registracija znotraj Evropske unije ima podlago v vrstici 25 Priloge I k Direktivi Sveta z dne 15. julija 1991 o dajanju fitofarmaceutskih sredstev v promet (91/414/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 11, str. 332), kakor je bila spremenjena z Direktivo Komisije 2010/77/EU z dne 10. novembra 2010 (UL L 293, str. 48).

13 — Z veljavnostjo od 17. decembra 2010 so bili sporni protidampinški ukrepi vnovič razveljavljeni; glej Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 1187/2010 z dne 13. decembra 2010 o zaključku protidampinškega postopka v zvezi z uvozom glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 332, str. 31).

19. Ker je bil zahtevek družbe Xinanchem za priznanje statusa tržnega gospodarstva zavrjen, je bila normalna vrednost v skladu s členom 2(7)(a) osnovne uredbe določena na podlagi podatkov, pridobljenih od proizvajalcev iz tretje države s tržnim gospodarstvom, in sicer Federativne republike Brazilije.<sup>14</sup>

20. V skladu s členom 1 Uredbe št. 1683/2004 je bila na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske uvedena 29,9-odstotna dokončna protidampinška dajatev.

21. Družba Xinanchem je pred Splošnim sodiščem vložila ničnostno tožbo zoper Uredbo št. 1683/2004, s katero je na prvi stopnji uspela. Z izpodbijano sodbo z dne 17. junija 2009<sup>15</sup> je Splošno sodišče člen 1 Uredbe št. 1683/2004 razglasilo za ničen v delu, ki se nanaša na družbo Xinanchem.

#### **IV – Zahtevki strank in postopek pred Sodiščem**

22. Zoper navedeno sodbo Splošnega sodišča je Svet z dopisom z dne 17. avgusta 2009, ki ga je Sodišče prejelo 18. avgusta 2009,<sup>16</sup> vložil pritožbo.

23. Svet Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- tožbo v celoti zavrne;
- podredno, zadevo vrne v razsojanje Sodišču prve stopnje in
- v vsakem primeru tožeči stranki na prvi stopnji naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem.

24. Komisija, ki je bila na prvi stopnji intervenient v podporo Sveta, se pridružuje predlogom Sveta.

25. Družba Xinanchem Sodišču predlaga, naj

- pritožbo v celoti zavrne,
- podredno, se izpodbijana sodba zaradi kršitve pravice do obrambe družbe Xinanchem ne razveljavi, na podlagi česar se člen 1 sporne uredbe razglasi za ničen v delu, ki se nanaša na družbo Xinanchem, in
- Svetu naloži plačilo stroškov, ki jih je imela družba Xinanchem v zvezi s pritožbenim postopkom in postopkom na prvi stopnji.

26. Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (AUDACE), ki je bila na prvi stopnji intervenient v podporo družbi Xinanchem, Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne v delu, ki se nanaša na prvi pritožbeni razlog Sveta;<sup>17</sup> poleg tega Sodišču predlaga, naj plačilo njenih stroškov pritožbenega postopka naloži Svetu.

14 — Uvodne izjave od 23 do 30 Uredbe št. 1683/2004 in točka 14 izpodbijane sodbe.

15 — Sodba, navedena v opombi 4.

16 — Original pritožbe, ki je bila vložena prek telekopije, je bil pisarni Sodišča predložen 20. avgusta 2009.

17 — Do drugega in tretjega pritožbenega razloga Sveta se AUDACE ni opredelila. AUDACE se ni udeležila obravnave.

27. Pred Sodiščem je v zvezi s pritožbo potekal pisni postopek, 29. novembra 2011 pa je bila obravnava.

28. Predlog družbe Xinanchem za odreditev takojšnje izvršljivosti izpodbijane sodbe z dne 30. decembra 2009 s sklicevanjem na člen 278 PDEU in člen 279 PDEU je predsednik Sodišča s sklepom z dne 18. maja 2011 zavrnil.<sup>18</sup>

## V – Presoja

### A – Dopustnost pritožbe

29. Družba Xinanchem pavšalno dvomi o dopustnosti pritožbe. Svetu očita, da Sodišče naproša za novo presajo dejstev in dokazov tega primera, ne da bi navedlo, v čem se kažejo pravne napake izpodbijane sodbe.

30. Te navedbe so neutemeljene.

31. Vsekakor drži, da se mora pritožba v skladu s členom 256(1)(2) PDEU v povezavi s členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča omejiti izključno na pravna vprašanja.<sup>19</sup> V obravnavanem primeru se je Svet tega okvira tudi držal.

32. S svojim prvim pritožbenim razlogom je Svet postavil jasno oblikovano pravno vprašanje, in sicer vprašanje glede razlage člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe, in podrobno opisal pravne napake, ki naj bi jih Splošno sodišče storilo pri razlagi in uporabi te določbe. Kadar pritožnica, kot je to podano tukaj, izpodbija razlago ali uporabo prava Unije s strani Splošnega sodišča, se pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, drugače kot meni družba Xinanchem, lahko v pritožbi vnovič obravnavajo.<sup>20</sup> Če stranka svoje pritožbe ne bi mogla utemeljiti z razlogi in trditvami, ki jih je navajala že pred Splošnim sodiščem, bi pritožbeni postopek deloma izgubil pomen.<sup>21</sup>

33. Prav tako se lahko v okviru drugega in tretjega pritožbenega razloga v pritožbenem postopku preizkuša ugotovitev Splošnega sodišča, da je bila pri presoji storjena očitna napaka. Kako daleč namreč sega diskrecijska pravica institucij Unije, pristojnih za ocenjevanje zapletenih gospodarskih povezav,<sup>22</sup> in kje je v tej zvezi treba potegniti meje sodne kontrole, je pravno vprašanje, o katerem mora odločati Sodišče kot pritožbena stopnja. Če je Splošno sodišče v obravnavanem primeru spregledalo meje proste presoje Sveta in Komisije in je s svojo presajo gospodarskih povezav nadomestilo presajo teh institucij, bi bila podana pravna napaka, ki bi opravičevala razveljavitev izpodbijane sodbe.<sup>23</sup>

18 — Sklep predsednika Sodišča z dne 18. maja 2011 v zadevi Svet proti Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group in drugi (C-337/09 P-R).

19 — Glej tudi sodbe z dne 1. junija 1994 v zadevi Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugi (C-136/92 P, Recueil, str. I-1981, točke od 47 do 49); z dne 16. julija 2009 v zadevi Komisija proti Schneider Electric (C-440/07 P, ZOdl., str. I-6413, točki 103 in 104) in z dne 29. marca 2011 v zadevi ThyssenKrupp Nirosta proti Komisiji (C-352/09 P, ZOdl., str. I-2359, točki 179 in 180).

20 — Sodbe z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji (C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točki 35 in 36); z dne 12. septembra 2006 v zadevi Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji (C-131/03 P, ZOdl., str. I-7795, točka 51); z dne 23. marca 2004 v zadevi Bürgerbeauftragter proti Lamberts (C-234/02 P, Recueil, str. I-2803, točka 75) in z dne 21. septembra 2010 v združenih zadevah Švedska proti API in Komisiji (C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, ZOdl., str. I-8533, točka 116).

21 — Sodbe Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji (točka 51), Bürgerbeauftragter proti Lamberts (točka 75) in Švedska proti API in Komisiji (točka 116), navedene v opombi 20.

22 — Glede proste presoje (oziroma „diskrecijske pravice“) institucij Unije pri nalaganju ukrepov trgovinske zaščite glej sodbe z dne 7. maja 1987 v zadevi Nachi Fujikoshi proti Svetu (255/84, Recueil, str. 1861, točka 21); z dne 22. oktobra 1991 v zadevi Nölle (C-16/90, Recueil, str. I-5163, točka 11); z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale (C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 40); z dne 28. februarja 2008 v zadevi AGST Draht- und Biegetechnik (C-398/05, ZOdl., str. I-1057, točka 33) in z dne 11. februarja 2010 v zadevi Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, ZOdl., str. I-951, točka 61).

23 — Glej npr. sodbe z dne 22. novembra 2007 v zadevi Španija proti Lenzing (C-525/04 P, ZOdl., str. I-9947, točka 57, zadnji stavek); z dne 2. septembra 2010 v zadevi Komisija proti Scott (C-290/07 P, ZOdl., str. I-7763, točka 66, prvi stavek) in z dne 29. junija 2010 v zadevi Komisija proti Alrosa (C-441/07 P, ZOdl., str. I-5949, zlasti točki 67 in 68).

34. Pritožba Sveta je torej dopustna.

#### B – Nerešitev spora

35. Pred preizkusom utemeljenosti pritožbe je treba na kratko preučiti, ali se je v vmesnem času spor že razrešil. Četudi je Svet privilegirani pritožnik, ki mu ni treba dokazati posebnega pravnega interesa (člen 56, drugi in tretji odstavek, Statuta Sodišča),<sup>24</sup> se lahko o vloženi pritožbi odloča samo, če postavljena pravna vprašanja zaradi rešitve spora niso zgolj hipotetična.<sup>25</sup>

36. V prid taki rešitvi bi lahko pri površnem opazovanju govorila okoliščina, da je Svet med pritožbenim postopkom z Izvedbeno uredbo (EU) št. 1187/2010 razveljavil protidampinške ukrepe na uvoze glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in protidampinški postopek končal. Že prej je bila namreč sporna protidampinška dajatev opuščena, najprej s Sklepom Komisije 2009/383/ES<sup>26</sup> in nato z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 126/2010<sup>27</sup>.

37. Omenjena opustitev oziroma razveljavitev protidampinških ukrepov pa velja samo za naprej.<sup>28</sup> Že pobrane protidampinške dajatve tako nikakor niso postavljene pod vprašaj. Zanje se kot pravna podlaga še naprej uporablja upoštevna izvedbena uredba, v obravnavanem primeru sporna Uredba št. 1683/2004, razen če bi jo sodišča Unije s pravnomočno sodbo razglasila za nično.

38. Sicer je tukaj Splošno sodišče z izpodbijano sodbo člen 1 Uredbe št. 1683/2004 razglasilo za ničn v delu, ki zadeva družbo Xinanchem. Vendar je zoper to sodbo Svet pravočasno vložil obravnavano pritožbo. Posledica je v skladu s členom 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča, da lahko s strani Splošnega sodišča razglašena ničnost učinkuje šele, ko Sodišče zavrne pritožbo Sveta.<sup>29</sup> Uredba št. 1683/2004 se je tako lahko ne glede na razglasitev ničnosti njenega člena 1 s strani Splošnega sodišča kot pravna podlaga za pobiranje protidampinških dajatev za uvoz glifosata proizvajalca Xinanchem uporabljala ves čas njene veljavnosti.

39. Ker je s tem usoda protidampinških dajatev na glifosat proizvajalca Xinanchem, ki so se v preteklosti pobirale na podlagi Uredbe št. 1683/2004, kot tudi pripad teh carin proračunu Unije odvisna zlasti od sodbe Sodišča o obravnavani pritožbi, ni razloga, da bi se obravnavani spor štel za brezpredmeten.

24 — V tem smislu sodba z dne 8. julija 1999 v zadevi Komisija proti Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Recueil, str. I-4125, točka 171).

25 — Glej v tem smislu že moje sklepne predloge, predstavljene 13. decembra 2007, v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impala (C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 74).

26 — Sklep Komisije z dne 14. maja 2009 o opustitvi dokončne protidampinške dajatve, uvedene z Uredbo Sveta (ES) št. 1683/2004 na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (2009/383/ES) (UL L 120, str. 20).

27 — Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 126/2010 z dne 11. februarja 2010 o podaljšanju opustitve dokončne protidampinške dajatve, uvedene z Uredbo (ES) št. 1683/2004 na uvoz glifosata s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 40, str. 1).

28 — Izvedbena uredba št. 1187/2010 je v skladu z njenim členom 2 začela veljati dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije, torej 17. decembra 2010.

29 — Proti temu ni mogoče ugovarjati, da gre pri uredbah za naložitev protidampinških ukrepov zgolj za izvedbene uredbe z administrativnim značajem. Člen 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča se namreč skladno z njegovim jasnim besedilom ter smislom in namenom uporablja za vse uredbe, ne glede na to, ali gre za zakonodajne ali izvedbene akte. V vsakem primeru lahko namreč take uredbe urejajo in veljajo za nedoločeno število posameznih primerov – tukaj nedoločeno število uvoznih postopkov v zvezi z domnevno dampinškim izdelkom, zato je skladno z načelom pravne varnosti, da začne ničnost, ki jo je ugotovilo sodišče, učinkovati šele, ko Sodišče preizkusi prvostopenjsko sodbo ali če v za to določenem roku pritožba ni vložena. Člen 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča ne razlikuje med različnimi tipi uredb – takimi, ki imajo zakonodajni značaj, in tistimi, ki imajo izvorni „uredbeni značaj“ (glej k temu člen 263(4) PDEU na eni strani in člen 289(3) PDEU na drugi strani).

## C – Utemeljenost pritožbe

40. Namen pritožbe, ki jo je vložil Svet, je, da se s pravnega stališča preuči, pod katerimi pogoji lahko institucije Unije v okviru protidampinškega postopka štejejo, da se v dejavnost podjetja iz države brez tržnega gospodarstva vmešava država, zaradi česar temu podjetju ni mogoče priznati privilegija statusa tržnega gospodarstva. Glede tega Svet in Komisija na eni strani ter družba Xinanchem in AUDACE na drugi strani zastopajo diametralno nasprotna stališča.

41. Osrednja točka in ključ za rešitev tega spora je člen 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe. V skladu s to določbo se za proizvajalce iz Ljudske republike Kitajske šteje, da delujejo v pogojih tržnega gospodarstva samo, če svoje odločitve glede cen, stroškov in vložkov sprejemajo „kot odziv na tržne signale“ „in brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi“, za kar morajo sami predložiti zadostne dokaze.

42. Kakšen je pomen teh kriterijev, zlasti kriterija pomanjkanja „večjega vmešavanja države“, je pravno vprašanje, nad katerim imajo popolni nadzor sodišča Unije in glede katerega institucije Unije nimajo pravice diskrecije.<sup>30</sup>

43. Svet meni, in pri tem ga podpira Komisija, da je Splošno sodišče člen 2(7)(c) osnovne uredbe razlagalo in uporabilo napačno. Ta očitek temelji skupno na treh pritožbenih razlogih, od katerih se prvi nanaša na učinke udeležbe države kot daleč največjega delničarja v deležih družbe Xinanchem, drugi na nadzor kitajske trgovinske zbornice KGZKRC nad izvoznimi cenami družbe Xinanchem in tretji na neupoštevanje dokazov glede neobstoja večjega državnega vmešavanja s strani Komisije in Sveta.

44. Družba Xinanchem in AUDACE zagovarjata sodbo Splošnega sodišča.

### 1. Učinki državne udeležbe v družbi Xinanchem (prvi pritožbeni razlog)

45. Prvi pritožbeni razlog Sveta se nanaša na točke od 82 do 107 izpodbijane sodbe. V njih naj bi Splošno sodišče v bistvu ugotovilo, da Svet in Komisija družbi Xinanchem ne bi smela zavrniti statusa tržnega gospodarstva zgolj zaradi prevladujočega položaja države med delničarji tega podjetja.<sup>31</sup> Splošno sodišče naj bi namreč izhajalo iz tega, da državni nadzor nad podjetjem ne izključuje nujno, da to podjetje hkrati deluje v pogojih tržnega gospodarstva.<sup>32</sup> Zlasti naj se po mnenju Splošnega sodišča nadzor države kot delničarja v gospodarskopravnem smislu ne bi smel enačiti z večjim vmešavanjem države v smislu člena 2(7)(c) osnovne uredbe.<sup>33</sup> Svet in Komisija naj bi nasprotno morala v posameznem primeru preizkusiti dokaze, ki jih je predložila družba Xinanchem glede neobstoja večjega vmešavanja države v poslovne odločitve podjetja.<sup>34</sup> Splošno sodišče naj bi menilo, da sta Svet in Komisija na ta način postavila dodaten pogoj za priznanje statusa tržnega gospodarstva, in sicer neobstoj državnega nadzora v gospodarskopravnem smislu, kar presega pogoje iz člena 2(7)(c) osnovne uredbe.<sup>35</sup>

46. Svet ob podpori Komisije meni, da pravno stališče Splošnega sodišča glede člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe, izraženo v izpodbijani sodbi, ni pravilno. Zoper navedeno navaja skupaj pet trditiv. Prvič, Splošno sodišče naj bi odpravilo zahtevo po neobstoju večjega vmešavanja države kot samostojnega kriterija. Drugič, rešitev Splošnega sodišča naj bi nasprotovala pomenu pridevnika

30 — Drugače velja za konkretno oceno gospodarskih rezultatov, na podlagi katerih morata Komisija in Svet presoditi, ali gre za večje vmešavanje države. Pri tem imata obe instituciji Unije široko diskrecijsko pravico (glej v tej zvezi zlasti točke 96, 108 in 109 teh sklepnih predlogov).

31 — Točke 92, od 96 do 98 in 107 izpodbijane sodbe.

32 — Točki 91 in 98 izpodbijane sodbe.

33 — Točki 92 in 107 izpodbijane sodbe.

34 — Točke 97, 99, 106 na koncu in 107 izpodbijane sodbe.

35 — Točke 82, 97, 105 in 107 izpodbijane sodbe.



„večjega“. Tretjič, razlaga Splošnega sodišča naj ne bi bila združljiva s statusom tržnega gospodarstva kot izjeme. Četrto, kontekst, v katerem se pojavlja določba o statusu tržnega gospodarstva, zlasti primerjava s členom 9(5) osnovne uredbe, naj bi govorila proti pravnemu stališču Splošnega sodišča. In petič, s strani Splošnega sodišča zastopana razlaga naj bi pomenila neizvedljive rezultate kakor tudi prenos dokaznega bremena glede obstoja pogojev za priznanje statusa tržnega gospodarstva, ki ga nosijo podjetja.

47. Nobena od teh trditev ne drži.

48. Nesporno je, da je s stališča gospodarskega prava kitajska država v preučevanem obdobju nadzirala družbo Xinanchem. Poleg tega je Komisija na obravnavi spomnila, da je kitajska država z imenovanjem uprave družbe Xinanchem svoj nadzor tudi dejansko izvrševala.<sup>36</sup>

49. Splošno sodišče tega ni spregledalo. Vendar je pravilno poudarilo, da nadzora države kot delničarja nad podjetjem, vključno z imenovanjem posloводства, ni nujno enačiti z obstojem „večjega vmešavanja države“ v poslovne odločitve tega podjetja, na kar se nanaša člen 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe.<sup>37</sup> Splošno sodišče je zato pravilno grajalo dejstvo, da sta Komisija in Svet v obravnavanem primeru dokazali glede neobstoja večjega vmešavanja države v njene poslovne odločitve, ki jih je predložila družba Xinanchem, štela za neupoštevne in jih nista preizkusila podrobneje.

a) Samostojnost kriterija „brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi“ (prva trditev Sveta)

50. Prva trditev Sveta je, da je Splošno sodišče s svojo razlago člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe odpravilo zahtevo po neobstoju večjega vmešavanja države, kar je razvidno iz opredelitve „brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi“ kot samostojnega kriterija.

51. Ta očitek na prvi pogled preseneča, saj je Splošno sodišče samo izrecno priznalo, da člen 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe določa dva pogoja: določba „od zadevnega proizvajalca izvoznika [...] zahteva, da dokaže, da so njegove odločitve sprejete *po eni strani* ‚kot odziv na tržne signale‘ *in po drugi strani* ‚brez večjega vmešavanja države“.<sup>38</sup> Obstoj dveh samostojnih kriterijev sicer potrjuje uporaba veznika „in“ v besedilu sporne določbe.

52. Skladno z navedenim tudi nobeden od udeležencev postopka ni izrazil dvoma glede tega, da gre pri zahtevi, da so odločitve sprejete „kot odziv na tržne signale“, kot tudi pri zahtevi glede neobstoja večjega vmešavanja države za dva ločena pogoja, ki morata biti, da se bo lahko priznal status tržnega gospodarstva, izpolnjena kumulativno.

53. Po mnenju Sveta in Komisije pa je posledica s strani Splošnega sodišča izbrane razlage dejansko, da je drugi kriterij („brez večjega vmešavanja države s tem v zvezi“) odveč. Navajata: če za „večje vmešavanje države“ ne zadošča zgolj državni nadzor nad podjetjem, za kar se zavzemajo udeležene institucije Unije, temveč se, tako kot to zahteva Splošno sodišče, poleg tega zahteva še ukrep države, ki lahko povzroči, „da odločitve podjetja niso v skladu s pogoji tržnega gospodarstva“, <sup>39</sup> prvi in drugi kriterij sovpadata.

54. Ta trditev pa ne drži.

36 — Glej uvodno izjavo 13 sporne uredbe in točke 12, 79 in 80 izpodbijane sodbe.

37 — Točki 91 in 93 izpodbijane sodbe.

38 — Točka 84 izpodbijane sodbe (moj poudarek).

39 — Točka 85 izpodbijane sodbe.

55. Res je, da je posledica razlage člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe, ki jo je izbralo Splošno sodišče, da nadzor države kot delničarja nad podjetjem z gospodarskopravnega vidika sam po sebi ne zadošča za to, da se temu podjetju ne bi priznal status tržnega gospodarstva. Država mora poleg tega tudi konkretno vplivati na poslovne odločitve podjetja na način, ki ni v skladu s pogoji tržnega gospodarstva.<sup>40</sup>

56. Tako so v okviru drugega kriterija (torej v zvezi z neobstojem večjega vmešavanja države) končno navedeni preudarki, ki so pomembni tudi v okviru prvega kriterija (odločitve glede cen, stroškov in vložkov kot odziv na tržne signale). Vsebina obeh meril se tako v določeni meri približuje.

57. To približevanje je sicer skladno z namenom zakonodajalca Unije, kar je poudarjeno z uporabo besedne zveze „s tem v zvezi“ v besedilu člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe („brez večjega vmešavanja države *s tem v zvezi*“)<sup>41</sup>. Na ta način postane jasno, da se tako prvi kot drugi kriterij v okviru člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe v končni fazi nanašata na poslovne odločitve podjetja glede cen, stroškov in vložkov.

58. Skladno z navedenim se pri uporabi drugega kriterija nepriznavanje statusa tržnega gospodarstva ne more opreti samo na to, da je neko podjetje podvrženo „večjemu vmešavanju države“, temveč mora biti podano pomembno vmešavanje države pri sprejemanju odločitev podjetja glede cen, stroškov in vložkov.

59. Kljub tej povezanosti obeh kriterijev iz prve alineje člena 2(7)(c) osnovne uredbe pa se navedena kriterija ne združita povsem, temveč vsak od njiju ohranja svojo samostojnost, posledično pa statusa tržnega gospodarstva ni mogoče priznati že, če ni izpolnjen eden od kriterijev.

60. Tako si je zlasti mogoče predstavljati, da neko podjetje, na primer zaradi dolgotrajnih in stalnih poslovnih odnosov s strankami in dobavitelji v sistemu planskega gospodarstva, svoje odločitve glede cen, stroškov in vložkov v večjem obsegu ne sprejema kot izraz ponudbe in povpraševanja in s tem primarno tudi ne kot odziv na tržne signale. V tem primeru je torej izpolnjen prvi kriterij za nepriznavanje statusa tržnega gospodarstva, tudi če v okviru drugega kriterija državni nadzor ne obstaja ali celo če ni podano večje vmešavanje države v konkretne odločitve podjetij.

61. Mogoče si je predstavljati tudi obrnjen primer: v državi v prehodu iz planskega v tržno gospodarstvo lahko obstajajo podjetja, ki svoje odločitve glede cen, stroškov in vložkov sicer načeloma sprejemajo kot odziv na tržne signale, pri čemer pa so podvržena bolj ali manj intenzivnemu državnemu nadzoru in ukrepom. Takim podjetjem sicer statusa tržnega gospodarstva morda ne bi bilo mogoče odreči na podlagi prvega kriterija člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe (odločitve „kot odziv na tržne signale“), najbrž pa bi bilo to mogoče ob uporabi drugega kriterija („večjega vmešavanja države s tem v zvezi“).

62. Končno, veliko bolj kot pravno stališče Splošnega sodišča pravno stališče Sveta in Komisije povzroča, da je eden od kriterijev iz člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe odveč. Če bi namreč glede drugega kriterija želeli slediti Svetu ali Komisiji, bi to pomenilo, da podjetjem v državni lasti ali podjetjem pod državnim nadzorom zgolj zaradi udeležbe države nikoli ne bi mogli priznati statusa tržnega gospodarstva, ne glede na to, ali glede na prvi kriterij sprejemajo svoje poslovne odločitve kot odziv na tržne signale ali ne.

40 — V tem smislu tudi točki 85 in 86 izpodbijane sodbe.

41 — Moj poudarek.

63. Tako ravnanje ne bi bilo skladno z gospodarsko stvarnostjo. Kot je namreč ugotovil Svet, se je položaj v Ljudski republiki Kitajski „premaknil iz prejšnjega gospodarskega položaja“. <sup>42</sup> V državah v gospodarskem vzponu, kot je Ljudska republika Kitajska, ki so na prehodu v tržno gospodarstvo, lahko obstajajo tudi državna podjetja, ki svoje odločitve glede cen, stroškov in vložkov sprejemajo kot odziv na tržne signale, ker se država kot delničar omejuje na vlogo, ki se ujema z vlogo zasebnega vlagatelja v sistemih s tržnim gospodarstvom. Čeprav ta način državne udeležbe v državah brez večletne tradicije tržnega gospodarstva še ni pravilo, njegovega obstoja, v nasprotju z mnenjem Sveta in Komisije, ni mogoče kategorično izključiti.

64. Razlaga člena 2(7)(c) osnovne uredbe, ki jo zagovarjata Svet in Komisija, tj. nepriznavanje statusa tržnega gospodarstva že zaradi državnega nadzora z vidika gospodarskega prava, bi presegala, kar je potrebno za zagotavljanje, da se status tržnega gospodarstva prizna samo podjetjem iz držav v gospodarskem vzponu, ki dejansko pretežno delujejo v razmerah tržnega gospodarstva. <sup>43</sup> To lahko velja tudi za državna podjetja ali podjetja, nad katerimi ima država kot delničar nadzor.

65. Ob upoštevanju navedenega je treba prvo trditev Sveta zavrnilo.

b) Pomen pridevnika „večje“ (druga trditev Sveta)

66. Druga trditev Sveta se opira na pomen pridevnika „večje“ v členu 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe. Svet izhaja iz tega, da je z besedo „večje“ mišljen zgolj obseg morebitnega vmešavanja države v poslovne odločitve zadevnega podjetja, ne pa vrsta vmešavanja države, njegovi učinki ali razlogi, na katerih temelji.

67. Tudi ta argument ni upošteven.

68. Sicer je mogoče Svetu pritrčiti, da se uporaba izraza „večje“ v prvi vrsti nanaša na obseg morebitnega vmešavanja države. S to opredelitvijo namreč pride do izraza, da nepomembno vmešavanje države, s katerim ni mogoče občutno vplivati na odločitve zadevnega podjetja glede cen, stroškov in vložkov, ne nasprotuje priznanju statusa tržnega gospodarstva. Kot je pravilno poudarilo Splošno sodišče, je bil namen zakonodajalca Unije, da dovoli delni državni vpliv na dejavnosti podjetja ali vpletenost v njegov postopek odločanja, ki pa nikakor ne sme vplivati na način sprejemanja odločitev v zvezi s cenami in stroški vložkov. <sup>44</sup> Na ta način se upošteva okoliščina, da se člen 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe uporablja za države v gospodarskem vzponu, ki so na prehodu iz planskega v tržno gospodarstvo.

69. Vendar je Svet v zmoti, ko želi iz uporabe pojma „večje“ sklepati, da je v okviru člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe pomemben *samo* obseg morebitnega vmešavanja države, ne pa način in mogoči učinki državnega vmešavanja.

42 — Četrta uvodna izjava Uredbe št. 905/98, s katero se je uvedla možnost priznanja statusa tržnega gospodarstva zlasti podjetjem iz Rusije in Ljudske republike Kitajske.

43 — Skladno s peto uvodno izjavo Uredbe št. 905/98 zadošča, da „tržni pogoji prevladujejo [...] v zvezi s proizvodnjo in prodajo zadevnega proizvoda“.

44 — Točka 86 izpodbijane sodbe.

70. Namen tega predpisa je namreč, da se status tržnega gospodarstva prizna takim proizvajalcem iz držav v gospodarskem vzponu, pri katerih v zvezi s proizvodnjo in prodajo njihovih proizvodov *prevladujejo* tržni pogoji.<sup>45</sup> Skladno z navedenim državno vmešavanje v vodenje podjetja nasprotuje priznavanju statusa tržnega gospodarstva le, če je posledica, da se poslovne odločitve zadevnega podjetja ne sprejemajo kot odziv na tržne signale. Kot je navedlo Splošno sodišče, je torej odločilno, ali na upoštevne odločitve proizvajalcev izvoznikov vplivajo izključno poslovni razlogi oziroma ali jih izkrivljajo drugi vzroki, značilni za državna gospodarstva.<sup>46</sup>

71. Torej mora biti podano vmešavanje države tako s količinskega kot tudi s kakovostnega vidika, ki lahko zadevno podjetje ovira pri delovanju v pogojih tržnega gospodarstva, zaradi česar ne bi bilo upravičeno, da se mu prizna status tržnega gospodarstva na podlagi člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe.

72. Ker se trditev Sveta enostransko opira na količinski element iz člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe („večje vmešavanje države“), ne da bi hkrati upoštevala element kakovosti („da proizvajalec deluje v pogojih tržnega gospodarstva“), jo je treba zavriniti.

c) Status tržnega gospodarstva kot izjema (tretja trditev Sveta)

73. S tretjo trditvijo Svet Splošnemu sodišču očita, da je pri svoji razlagi spregledalo, da člen 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe pomeni izjemo od člena 2(7)(a) osnovne uredbe.

74. Te utemeljitve ne sprejemam.

75. Splošno sodišče na več mestih izpodbijane sodbe poudarja, da gre pri statusu tržnega gospodarstva za določbo o izjemi. Tako Splošno sodišče izrecno priznava, da je metoda določitve normalne vrednosti proizvoda za države brez tržnega gospodarstva, določena v točki (b) člena 2(7) osnovne uredbe, „izjema“ od posebne metode, ki je v ta namen določena v točki (a) člena 2(7), ki se mora razlagati ozko.<sup>47</sup> Poleg tega govori o „posebni obravnavi“ uvoza iz določenih držav v gospodarskem vzponu v zvezi z določitvijo normalne vrednosti in poudarja, da je zato treba predpostaviti, da pogoji, v katerih delujejo podjetja v teh državah, niso primerljivi – razen če ni dokazano drugače – s pogoji v državah s tržnim gospodarstvom.<sup>48</sup>

76. Pri teh navedbah Splošnega sodišča nikakor ne gre zgolj za besedičenje o izjemi glede statusa tržnega gospodarstva. V obravnavani zadevi sta s strani Splošnega sodišča podani razlaga in uporaba člena 2(7)(c) osnovne uredbe vsekakor združljivi z razmerjem med pravilom in izjemo, ki ga je predvidel zakonodajalec. Status tržnega gospodarstva iz izjeme ne postane pravilo samo zato, ker s področja njegove uporabe niso na splošno izključena podjetja pod državnim nadzorom. Podjetja pod državnim nadzorom morajo tako kot vsa druga podjetja ustrezati splošnim kriterijem iz člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe.

77. Končno tu ne gre toliko za vprašanje, ali je treba člen 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe razlagati ozko, temveč veliko bolj za vprašanje, *kako ozko ga je treba razlagati*. To vprašanje je treba preučiti glede na cilje določb o statusu tržnega gospodarstva.

45 — Peta uvodna izjava Uredbe št. 905/98.

46 — Točka 88 izpodbijane sodbe.

47 — Točka 107 izpodbijane sodbe.

48 — Točka 89 izpodbijane sodbe.

78. Kot že omenjeno, je cilj člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe, da se status tržnega gospodarstva prizna takim proizvajalcem iz držav v gospodarskem vzponu, pri katerih v zvezi s proizvodnjo in prodajo njihovih proizvodov prevladujejo tržni pogoji.<sup>49</sup> S tem ciljem ni skladna razlaga, za katero se zavzemata Svet in Komisija, po kateri se priznanje statusa tržnega gospodarstva odreja vsem podjetjem, ki jih nadzira država kot delničar. Taka razlaga se zdi preveč restriktivna in lahko povzroči, da se proizvajalcem iz držav v gospodarskem vzponu status tržnega gospodarstva ne prizna samo zaradi strukture imetnikov deležev, čeprav v resnici delujejo v pogojih tržnega gospodarstva. To je v nasprotju s posebnim namenom zakonodajalca Unije, da se upoštevajo spremenjene gospodarske razmere v državah v gospodarskem vzponu,<sup>50</sup> kot tudi splošnim ciljem osnovne uredbe, da se v interesu vseh udeležencev zagotovi poštena primerjava med izvozno ceno in normalno vrednostjo.<sup>51</sup>

79. Posledično je treba zavriniti tudi tretjo trditev Sveta.

d) Primerjava s členom 9(5) osnovne uredbe (četrta trditev Sveta)

80. Četrta trditev Svet trdi, da je s strani Splošnega sodišča uporabljena razlaga člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe s sistematičnega stališča napačna. Nasprotuje namreč pogojem, pod katerimi institucije Unije proizvajalcem iz tretjih držav priznavajo „individualno obravnavo“ skladno s členom 9(5) osnovne uredbe. Ker po mnenju Sveta že ozka določba člena 9(5) podjetja pod državnim nadzorom v celoti izključuje z njegovega področja uporabe, mora to zlasti veljati za status tržnega gospodarstva na podlagi člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe.

81. Med ureditvijo statusa tržnega gospodarstva iz člena 2(7)(b) in (c) in ureditvijo individualne obravnave iz člena 9(5)(2) osnovne uredbe dejansko obstaja povezava. Obe omogočata določitev individualne protidampinške dajatve za proizvajalce iz držav v gospodarskem vzponu, pri čemer se v okviru statusa tržnega gospodarstva določata tako normalna vrednost kot tudi izvozna cena za vsakega proizvajalca posamezno, medtem ko se v okviru individualne obravnave določa samo izvozna cena.

82. Povezava med določbama izhaja tudi iz besedila člena 9(5)(2) osnovne uredbe z uvodno opredelitvijo „kadar se uporablja člen 2(7)(a)“. Skladno z navedenim priznanje individualne obravnave predpostavlja, da gre za proizvajalca iz države brez tržnega gospodarstva, ki tudi ne more uživati ugodnosti statusa tržnega gospodarstva, zaradi česar se zanj uporablja splošna določba člena 2(7)(a) osnovne uredbe. Zato številni izvozniki iz držav v gospodarskem vzponu podredno vlagajo zahteve za individualno obravnavo za primer, če jim ne bo priznan zanje ugodnejši status tržnega gospodarstva. Na to sta upravičeno opozorila Svet in Komisija.

83. Pravkar nakazana sorodnost med statusom tržnega gospodarstva in individualno obravnavo je gotovo v prid temu, da je treba pri razlagi člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe, kolikor je mogoče, paziti, da ne pride do nasprotja s členom 9(5)(2) osnovne uredbe.

84. Drugače kot menita Svet in Komisija, navedeno ne pomeni nujno, da statusa tržnega gospodarstva v smislu člena 2(7)(b) in (c) osnovne uredbe ni mogoče priznati vsem podjetjem, nad katerimi država kot delničar izvaja nadzor. Namreč tudi člen 9(5)(2) osnovne uredbe dopušča ugodnosti individualne obravnave določenih podjetij pod državnim nadzorom: sicer se individualna obravnavo priznava samo podjetjem, v katerih je večina deležev v lasti zasebnikov (člen 9(5)(2)(c), prvi stavek, osnovne uredbe).

49 — Glej točko 70 teh sklepnih predlogov zgoraj.

50 — Četrta in peta uvodna izjava Uredbe št. 905/98.

51 — Uvodna izjava 9 Uredbe št. 384/96.

Vendar to ne izključuje, da ima država kot imetnik deležev v takih podjetjih prav tako pomembno, morda celo prevladujočo vlogo. Kot je namreč navsezadnje razvidno iz obravnavanega primera, lahko tudi močna manjšinska udeležba državi *de facto* zagotavlja nadzor nad podjetjem, če so druge delnice v razpršeni zasebni lasti.<sup>52</sup>

85. Tudi če se v upravnem odboru ali na ključnih upravljavskih položajih v večini pojavljajo državni uradniki, odobritev individualne obravnave na podlagi člena 9(5)(2)(c), drugi stavek, osnovne uredbe ni kategorično izključena. Zadošča namreč, da je treba „kljub temu“, to je kljub pojavljanju državnih uradnikov v upravnem odboru ali na ključnih upravljavskih položajih, v večini primerov „dokazati, da je podjetje kljub temu dovolj neodvisno od vmešavanja države“.<sup>53</sup>

86. Člen 9(5)(2)(c) osnovne uredbe posledično tako celo podjetju, ki ga *de facto* nadzira država kot močni manjšinski delničar, dopušča, da dokaže, da je „kljub temu dovolj neodvisno od vmešavanja države“.<sup>54</sup>

87. Gledano v celoti tako podjetje, kot je družba Xinanchem, katerega večina deležev je v lasti zasebnikov, kljub dominantnemu položaju države med delničarji ne bi bilo samodejno izključeno s področja uporabe individualne obravnave na podlagi člena 9(5)(2) osnovne uredbe.

88. Preneseno na člen 2(7)(c) osnovne uredbe to pomeni, da v obravnavanem primeru v nasprotju s stališčem Sveta in Komisije ni bil podan nujni sistematični razlog, da se družbi, kot je Xinanchem, ne bi priznalo statusa tržnega gospodarstva.

89. Posledično je treba četrto trditev Sveta prav tako zavrniti.

90. Ker trditev Sveta, ki se opira na člen 9(5) osnovne uredbe, tako ali tako ne vzdrži, ni treba preučiti, ali je to trditev dodatno ošibilo poročilo, ki ga je pred kratkim sprejel organ za reševanje sporov Svetovne trgovinske organizacije (v nadaljevanju: WTO) v postopku za reševanje sporov med Ljudsko republiko Kitajsko in Evropsko unijo.<sup>55</sup> Za namene obravnavane zadeve lahko ostane nejasno zlasti, kakšen učinek ima to poročilo v Evropski uniji in ali se lahko družbe, kot je Xinanchem, pred sodišči Unije nanj sploh sklicujejo.<sup>56</sup>

e) Dokazno breme prizadetih podjetij in prosta presoja institucij Unije (peta trditev Sveta)

91. V okviru pete in zadnje trditve Svet poudarja, da s strani Splošnega sodišča uporabljena razlaga člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe vodi k nepraktičnim rešitvam in do dejanske obrnitve dokaznega bremena.

92. Vendar se mi tudi ta pomislek zdi neutemeljen.

93. V izpodbijani sodbi je Splošno sodišče izrecno poudarilo in priznalo, da dokazno breme glede obstoja pogojev za priznanje statusa tržnega gospodarstva na podlagi člena 2(7)(c), prva alineja, osnovne uredbe vedno nosi zadevno podjetje.<sup>57</sup>

52 — Glej k temu uvodno izjavo 13 sporne uredbe.

53 — Da se v zvezi s priznavanjem individualne obravnave priznava tudi določena mera državnih vplivov na proces odločanja v podjetju, kaže tudi člen 9(5)(2)(e) osnovne uredbe („[...] se država *ne* vmešava *toliko* ...“); moj poudarek.

54 — Podobno omenjeni člen 9(5)(2)(e) osnovne uredbe.

55 — Poročilo stalnega organa za pritožbe WTO z dne 15. julija 2011 (WT/DS397/AB/R, European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China, dostopno na spletnih straneh WTO pod [www.wto.org](http://www.wto.org)), v katerem se člen 9(5) osnovne uredbe „kot tak“ izreka za nezdružljiv z različnimi določbami prava WTO. To poročilo je sprejel organ za reševanje sporov WTO (Dispute Settlement Body) 28. julija 2011.

56 — Glej k temu sodbi z dne 1. marca 2005 v zadevi Van Parys (C-377/02, ZOdl., str. I-1465, zlasti točki 39 in 40) in Ikea Wholesale (navedena v opombi 22, zlasti točki 29 in 30).

57 — Točka 89 na koncu in točka 90 izpodbijane sodbe.

94. Zgolj dejstvo, da Splošno sodišče s področja uporabe statusa tržnega gospodarstva vnaprej ne izključi vseh podjetij, ki jih država kot delničar nadzira, še ne pomeni obrnjenega dokaznega bremena. Tudi v skladu s pristopom Splošnega sodišča mora namreč zadevno podjetje samo dokazati, da svoje odločitve glede cen, stroškov in vložkov sprejema kot odziv na tržne signale in brez večjega vmešavanja države v zvezi s tem. Komisiji in Svetu ni treba dokazati, ali podjetje pod državnim nadzorom deluje v pogojih tržnega gospodarstva.

95. Vsekakor bi bilo veliko manj administrativnega dela, če bi lahko Komisija in Svet podjetju, ki ga država kot delničar nadzira, samodejno, brez preizkusa posameznega primera zavrnila priznanje statusa tržnega gospodarstva. Pravni okvir za priznanje statusa tržnega gospodarstva, ki ga je Svet kot zakonodajalec Unije sam določil v členu 2(7)(c) osnovne uredbe, pa takega ravnanja ne dopušča. Ta določba od zadevnega podjetja zahteva, da predloži, „zadostne dokaze“, da „deluje v pogojih tržnega gospodarstva“. V teh okoliščinah je tako nujno, da institucije Unije, pristojne za izvedbo protidampinškega postopka, ustrezno presodijo predložene dokaze. Od zadevnega podjetja po eni strani tako ni mogoče zahtevati predložitve dokaznega gradiva in po drugi strani to dokazno gradivo vnaprej določiti kot neupoštevno.

96. Presoja predloženega dokaznega gradiva je v nasprotju z razlago „večjega vmešavanja države v zvezi s tem“<sup>58</sup> skladna z ocenjevanjem zapletenih gospodarskih povezav, pri katerem imata Komisija in Svet skladno z ustaljeno sodno prakso široko prosto presojo („diskrecijsko pravico“).<sup>59</sup> V okviru te diskrecijske pravice lahko Komisija in Svet nedvomno izhajata iz izpodbojne domneve, da v državi brez tržnega gospodarstva podjetje, ki ga nadzira država kot delničar, pri proizvodnji in prodaji svojih proizvodov ne deluje v pogojih tržnega gospodarstva, temveč se odločitve glede cen, stroškov in vložkov praviloma sprejemajo z večjim vmešavanjem države.<sup>60</sup>

97. Neizpodbojna domneva večjega vmešavanja države, iz česar izhajata Svet in Komisija, pa ne bi bila primerna. Zlasti ker imajo institucije Unije kot pristojni organi za protidampinški postopek široko diskrecijsko pravico, so namreč dolžni skrbno in nepristransko preveriti vse upoštevne vidike posameznega primera.<sup>61</sup> K temu navsezadnje spada preizkus dokaznega gradiva, ki ga je predložilo zadevno podjetje, iz katerega naj bi izhajalo, da to podjetje kljub nadzoru države kot delničarja deluje v pogojih tržnega gospodarstva. Komisija in Svet takih dokazov ne smeta preprosto razglasiti za neupoštevne, ne da bi jih podrobno preučila.

98. Skupni učinek diskrecijske pravice, izpodbojne domneve in dolžnosti preučiti predložene dokaze v okviru člena 2(7)(c) osnovne uredbe povzroča ustrezno uravnoteženje interesov, v okviru katerega se lahko ustrezno upoštevajo tako gospodarski interesi zadevnih podjetij kot tudi interesi institucij Unije, ki so udeležene v ustrezno odvijanje protidampinškega postopka.

99. Ob upoštevanju navedenega je treba zavrnilo tudi peto trditev Sveta.

58 — Glej točko 42 teh sklepnih predlogov zgoraj.

59 — Glej pod opombo 22 navedeno sodno prakso zgoraj.

60 — V tem smislu tudi Splošno sodišče v točki 90 izpodbijane sodbe.

61 — Sodbe z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München (C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14); z dne 6. novembra 2008 v zadevi Nizozemska proti Komisiji (C-405/07 P, ZOdl., str. I-8301, točka 56) in z dne 9. marca 2010 v zadevi ERG in drugi (C-379/08 in C-380/08, ZOdl., str. I-2007, točka 61).

f) Vmesni predlog

100. Gledano v celoti je torej Splošno sodišče člen 2(7)(c) osnovne uredbe, s tem da je razsodilo, da družbam, kot je Xinanchem, ki jih nadzira država kot delničar, ni mogoče samodejno zavrniti priznanja statusa tržnega gospodarstva, razlagalo pravilno. Sodišče tudi ni napačno uporabilo prava, s tem da je zavzelo stališče, da morajo dokazno gradivo, ki ga predloži tako podjetje, iz katerega naj bi izhajalo, da deluje v pogojih tržnega gospodarstva, preučiti institucije Unije in da se ne more vnaprej izreči za neupoštevno. Posledično je prvi pritožbeni razlog Sveta neutemeljen.

2. Preizkus izvoznih cen družbe Xinanchem s strani KGZKRRK (drugi pritožbeni razlog)

101. Drugi pritožbeni razlog Sveta se nanaša na točke od 137 do 159 izpodbijane sodbe. V tem delu sodbe Splošno sodišče preučuje vlogo trgovinske zbornice KGZKRRK in njen vpliv na določitev izvoznih cen glifosata kitajskih proizvajalcev ter v zvezi s tem ugotavlja, da sta Svet in Komisija pri presoji storila očitno napako.<sup>62</sup> Svet ob podpori Komisije na to nasprotno odgovarja, da je Splošno sodišče prekoračilo meje sodnega nadzora in kršilo prosto presojo navedenih institucij Unije v protidampinškem postopku ter da je obrnilo dokazno breme.

102. Ozadje tega pritožbenega razloga je, da naj bi navedeni instituciji Unije v protidampinškem postopku izhajali iz tega, da KGZKRRK določa zavezujočo „minimalno ceno“ za izvoz glifosata, ki jo tudi dejansko izvaja prek sistema žigosanja v sodelovanju s carinskimi organi. To okoliščino naj bi navedeni instituciji Unije šteli za pomembno znamenje, da se izvozne cene spornega proizvoda niso določile v pogojih tržnega gospodarstva in da so se odločitve v družbi Xinanchem sprejemale z večjim vmešavanjem države, zaradi česar podjetju nista priznala statusa tržnega gospodarstva.<sup>63</sup> Tudi v sodnem postopku vse do obravnave pred Sodiščem sta Svet in Komisija svojo celotno trditev oprla na opisano različico dejanskega stanja.

103. S strani Sveta in Komisije ugotovljeno dejansko stanje pa se v nekaterih odločilnih točkah ne ujema z dejstvi, ki jih je ugotovilo Splošno sodišče. Drugače od navedenih institucij Unije naj bi namreč Splošno sodišče izhajalo iz tega, da za izvoz glifosata iz Ljudske republike Kitajske v času preiskave ni veljala zavezujoča minimalna cena, temveč zgolj nezavezujoča referenčna cena,<sup>64</sup> ki je poleg tega ni določila KGZKRRK, temveč proizvajalci glifosata, ki so bili člani KGZKRRK,<sup>65</sup> navsezadnje zato, da bi se olajšalo spoštovanje protidampinške zakonodaje v zadevnih namembnih državah.<sup>66</sup> KGZKRRK, nevladna organizacija,<sup>67</sup> naj bi žige dala tudi, ko referenčna cena ni bila dosežena,<sup>68</sup> in naj ne bi sprejela ukrepov, ki bi kitajski državi omogočili vmešavanje.<sup>69</sup>

104. Ker Svet in Komisija v pritožbenem postopku nista trdila, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, in zlasti nista navedla konkretnih dokazov za tako izkrivljanje, je merodajno izključno dejansko stanje, kot ga je ugotovilo Splošno sodišče.<sup>70</sup> Navedeni instituciji Unije sta vezani na dejstva, ki jih je ugotovilo Splošno sodišče, in jih morata sprejeti kot podlago preizkusa izpodbijane sodbe.

62 — Točki 158 in 159 izpodbijane sodbe (glej tudi točko 151, drugi stavek te sodbe).

63 — Uvodni izjavi 14 in 15 sporne uredbe in točka 139 izpodbijane sodbe.

64 — Točke 146, 149, 150 in 155 izpodbijane sodbe.

65 — Točki 151 in 153 izpodbijane sodbe.

66 — Točka 156 v povezavi s točko 141 izpodbijane sodbe.

67 — Točka 153 izpodbijane sodbe.

68 — Točke od 148 do 150 izpodbijane sodbe.

69 — Točka 157 izpodbijane sodbe.

70 — Že v postopku na prvi stopnji Svet odločilnim dejstvom, ki jih je navedla družba Xinanchem, ni ugovarjal; glej zlasti točke 149, 151 in 155 izpodbijane sodbe.



105. Na podlagi dejstev, ki jih je ugotovilo Splošno sodišče, naj bi se v izpodbijani sodbi izhajalo iz tega, da cena glifosata, določena v okviru KGZKRRK, dejansko ni omejevala izvoza družbe Xinanchem<sup>71</sup> in da navedeni instituciji Unije temu podjetju nista neupravičeno priznali statusa tržnega gospodarstva.<sup>72</sup>

106. Svet in Komisija Splošnemu sodišču očitata, da je tako prekoračilo meje sodnega nadzora protidampinških ukrepov in da je s svojo oceno nadomestilo oceno pristojnih institucij Unije.

107. Ta trditev ne drži.

108. Nedvomno imajo sicer institucije Unije v protidampinških postopkih široko prosto presojo („diskrecijsko pravico“) pri ocenjevanju zapletenih gospodarskih povezav.<sup>73</sup>

109. Obstoj take diskrecijske pravice glede gospodarskih vprašanj pa ne pomeni, da bi morala sodišča Unije opustiti nadzor nad razlago ekonomskih podatkov s strani Komisije in Sveta kot pristojnih organov. Nasprotno, sodišča Unije imajo pravico, da preizkusijo vsebinsko zakonitost protidampinških ukrepov, da bi ugotovila, ali je bilo dejansko stanje ugotovljeno pravilno in ali je bila pri presoji storjena očitna napaka.<sup>74</sup> Pri tem smejo ne le preizkusiti materialno pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in skladnost, ampak tudi preveriti, ali ti dokazi pomenijo vse upoštevne podatke, ki jih je bilo treba uporabiti pri presoji zapletenega položaja, in ali lahko podprejo na njihovi podlagi sprejete ugotovitve.<sup>75</sup>

110. Sodišče je zato v obravnavanem primeru pravilno preizkusilo zlasti, ali sta navedeni instituciji Unije upoštevali vse merodajne dokaze in ali stanje stvari, kot izhaja iz spisa, podpira sklepe, ki sta jih navedeni instituciji Unije sprejeli glede zatrjevanega državnega vmešavanja pri določanju izvoznih cen glifosata.

111. Sodišče v obravnavanem primeru ni s svojo drugačno oceno gospodarskih podatkov nikakor nadomestilo ocene Komisije in Sveta. Ugotovilo je samo, da sta navedeni instituciji Unije zanemarili nekatere merodajne okoliščine in da se s svojimi ugotovitvami nista mogla opreti na dejansko stanje, kot izhaja iz spisa.<sup>76</sup>

112. S tem Splošno sodišče ni prekoračilo svojih pooblastil, temveč je nasprotno uresničilo svojo nalogo, ki jo ima na podlagi pogodb, da preizkusi zakonitost pravnih aktov Unije v okviru ničnostnih tožb na podlagi člena 263(1) PDEU.

113. Naloga Sodišča ni, da zdaj v pritožbenem postopku v okviru nadzora zakonitosti izpodbijane sodbe s svojo presojou ugotovljenega dejanskega stanja nadomesti presojo Splošnega sodišča. To pa je končno cilj drugega pritožbenega razloga, zaradi česar mu ni mogoče ugoditi.

114. Gledano v celoti je tako tudi drugi pritožbeni razlog Sveta neutemeljen.

71 — Točki 151 in 157 izpodbijane sodbe.

72 — Točki 158 in 159 izpodbijane sodbe.

73 — Glej k temu v opombi 22 zgoraj navedeno sodno prakso in točko 96 teh sklepnih predlogov.

74 — Ustaljena sodna praksa; glej v opombi 22 navedene sodbe Nachi Fujikoshi (točka 21), Ikea Wholesale (točka 41, z nadaljnjim sklicevanjem) in Hoesch Metals and Alloys (točka 62). Iz teh sodb poleg tega izhaja, da se lahko protidampinški ukrepi preizkusijo glede postopkovnih napak in zlorabe diskrecije, kar sicer v obravnavanem kontekstu ni pomembno.

75 — V tem smislu sodbi z dne 15. februarja 2005 v zadevi Komisija proti Tetra Laval (C-12/03 P, ZOdl., str. I-987, točka 39) in z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impala (C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 145). Pomen te sodne prakse, ki se je sprva razvila v okviru nadzora fuzij, zdaj znatno presega to področje in se lahko uporabi vedno, ko se morajo odločitve institucij Unije preizkusiti glede očitnih napak pri presoji; glej sodbe Španija proti Lenzing (navedena v opombi 23, točka 57), Nizozemska proti Komisiji (navedena v opombi 61, točka 55) in Komisija proti Scott (navedena v opombi 23, točka 65). V svojih sklepnih predlogih, predstavljenih 14. aprila 2011, v združenih zadevah Svet in drugi proti Interpipe in drugi (C-191/09 P in C-200/09 P, še nerešeni pred Sodiščem, točke od 103 do 108) se generalni pravobranilec Mengozzi na to sodno prakso sklicuje v okviru protidampinškega postopka.

76 — Točka 158 izpodbijane sodbe.

### 3. Neupoštevanje dokazov o neobstoju večjega vmešavanje države (tretji pritožbeni razlog)

115. Tretji pritožbeni razlog Sveta se posebej nanaša na točko 160 izpodbijane sodbe, v kateri Splošno sodišče ugotavlja, da Svet in Komisija nista upoštevala vseh merodajnih dokazov, ki jih je družba Xinanchem predložila v protidampinškem postopku, da bi dokazala neobstoja večjega vmešavanja države v njeno delovanje. Splošno sodišče poudarja, da napake, ki jih je ugotovilo na drugih mestih, vplivajo tudi na končni sklep, ki ga je sprejel Svet.

116. Svet v okviru tega tretjega pritožbenega razloga ne navaja konkretnjših očitkov zoper izpodbijano sodbo. V nasprotju z že preizkušena prvim in drugim pritožbenim razlogom tretji pritožbeni razlog nima samostojne vsebine. Ne presega tega, kar je bilo preučeno že prej.

117. Ob upoštevanju navedenega nadaljnji preudarki v zvezi s tem niso potrebni. Tretji pritožbeni razlog je treba zavrni zaradi enakih razlogov kot prvi in drugi pritožbeni razlog.

### 4. Sklep

118. Ker nobenemu pritožbenemu razlogu ni mogoče ugoditi, je treba pritožbo Sveta v celoti zavrni. Tako ni treba podrobneje preučiti navedb Sveta glede drugih tožbenih razlogov družbe Xinanchem na prvi stopnji v okviru ničnostne tožbe zoper sporno uredbo, ki jih Splošno sodišče ni podrobneje preizkušalo.

## VI – Stroški

119. Če se pritožba, kot predlagam v obravnavanem primeru, zavrne, Sodišče odloči o stroških (člen 122, prvi odstavek, Poslovnika) v skladu s členom 69 v povezavi s členom 118 Poslovnika.

120. V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Svet s svojim izvajanjem ni uspel in sta družbi Xinanchem ter Audace kot druga udeleženca postopka stroške priglasili, se njuni stroški naložijo Svetu.

121. Tudi Komisija, ki je kot dodatna udeleženka postopka s svojimi zahtevki podpirala Svet, ni uspela. Zato je primerno, da se Komisiji ob analogni uporabi člena 69(4), prvi stavek, Poslovnika naloži, da nosi svoje stroške.

## VII – Predlog

122. Na podlagi navedenega Sodišču predlagam, naj odloči tako:

1. Pritožba se zavrne.
2. Svet Evropske Unije nosi svoje stroške in plača stroške, ki sta jih priglasili družba Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd. in Association des utilisateurs in distributeurs de l'agrochimie européenne.
3. Evropska Komisija nosi svoje stroške.